

Море стелеться чорним, важким оксамітом,
небо чорне і хмарне тяжіє в горі,
тільки де-не-де мов передсмертним останнім привітом
промовляє зоря до зорі.
Невидимками крадуться чорній, ворожій хвилі
тихо, тихо, мов /банда, хитрих злочинців гурти,
і причаїли гомін, і скрили всі гребіні білі
ледве /чутно/ лишуть .. підкралась і вдарила раптом /зразу/ в борти
потрясла корабель наш і з регогом геть відкотились...
Знову тиша і знов темна сила таємно чига...

/Від огню вартового

Ген у тьмі, десь далеко вогні вартові засвітились/
смушка/

Від вогнів вартових дві дороги на морі /зхрестились/зостались
смуга мертво-зелена * криваво - червона стяга.

/тільки * сліду по тім, що на вес/

/Біле/Ледве мріє, мов привид далекое соннее місто,
Ні вогнів, ані гуків музики до моря не шле.

Тихо так, наче вимерло в світі навколо все чисто,
тільки море зосталось, а в ньому щось чорне і зле.

Чи се ж та "країна світла

і прозорої блакиті",

де колись я забувала,

що десь є негода в світі.

Світло зникло, небо змеркло

і блакить укрили хмари

/все пройшло і/ від минулого зостались

невиразні, смутні мари.

Деж ти, наша люба "Стелля" Маріс " ясна

Ти /що/ колись нам слала ~

поріженьку світла, вабила нас красна,

Долю відчувала.

Де той білий човник, що по тій дорозі

з нами плив "на чисте".

Де те все поділось, що тоді нам мрілось-

ясне урочисте.

Білий човник може десь тут на причалі

Тихо спочиває,

"Стелля Маріс" може завтра

без печалі

цілий світ /весь осяє/

Тільки те, що мрілось, не питає,

де ділось,

не питає... немає...

/Спогадай/ А тоді: "нас було тільки двоє,

Хвилі скрізь вколо нас коливались

і такі ми самотні обое

серед того простору здавались.

Я ливилась на тебе, мій брате,

що гадала не вимовлю зроду,

чим булото тлі: серце богате

поховала я в тихую воду."

/А тепер я сама/

Я ливлюсь на си чорну безодню

Де то спить моя думонька, де?

Дед не спала, на втхи тротала
Таки як любе митти могоде
Два слова перевернула

Оригінал в Б-ці А. Н.
Г. Лобови.

27/7 1907